

[Aksel Larsen.]

kirken løses fra Staten, er det dens egen Sag, som det er ethvert frit stillet Kirkesamfundets egen Sag at afgøre sine egne indre Forhold, men hvis Folkekirken med Biskopperne som, om jeg saa maa sige, sine øverste Repræsentanter ønsker at være Statskirke med alle de Fordele, der flyder deraf, maa den rette sig efter de Love, der vedtages af Rigsdagen, og kan ikke paabe- raabe sig at være en selvstyret, uafhængig Institution, hvor Topfigurerne kan gøre, hvad der passer dem, og undlade at gøre, hvad der ikke passer dem.

Det er vel givet, at dette Lovforslag gennemføres, og der er vel desværre ogsaa Sandsynlighed for, at man med den Inkonsekvens, som tit præger det høje Ting, vil undlade at betræde den Vej, jeg foreslaar. Men hvad saa, hvis man, naar man gennemfører denne Lov, faar ordineret den paagældende kvindelige Præst og der saa kommer et andet Tilfælde, hvor man ikke finder en Biskop, der er villig til at foretage Ordinationen? Teoretisk kan det i alt Fald tænkes, og praktisk kan det meget vel komme til at foreligge. Jeg ved ikke, hvordan Landets Biskopper stiller sig. Jeg maa indrømme, at det har ogsaa en vis Interesse at faa *det* at vide, naar man udtrykkeligt i Lovforslagets Bemærkninger henviser til, at man har afæsket Biskopperne omfattende Erklæringer. Hvis det nu er saadan — jeg maa her tale teoretisk —, at af alle Biskopperne er der kun een, der vil ordinere den paagældende Kvinde som Præst, og denne ene retfærdige saa gaar hen og dør, saa kan man risikere, at han bliver afløst af en, hvis Samvittighed forbyder ham at ordinere kvindelige Præster, og saa maa den højtærede Kirkeminister komme med en ny Lov, som eventuelt siger, at Kirkeministeren kan gøre det, eller hvordan det nu skal klares. Man løser i hvert Fald ikke Problemet ved denne Nødforanstaltning, og derfor synes jeg, at man samtidig med at gennemføre den udvidede Adgang til Stiftsbaandsløsning burde gennemføre Foranstaltninger, der sikrer, at de Love, der vedtages her paa Rigsdagen, ogsaa respekteres af samtlige Biskopper i Landet, saa meget mere som de faar deres Løn af Statskassen.

Evald Christensen: Jeg havde forudset, at dette Forslag vilde gaa i Udvalg, og jeg haaber saa, at det maa blive hurtigt behandlet dér. Jeg betragter dette Forslag som et lille Skridt, et af dem, der er taget en Del af i de sidste 100 Aar, i Retning af at gøre vor Folkekirke mere rummelig.

En af Bibelens Skribenter taler om at skue ind i Frihedens fuldkomne Lov og holde ved dermed, saa han ikke bliver en glemsom Tilhører, men en Gerningens Gører, han skal være salig i sin Gerning. Ja, dette at stræbe frem imod at leve efter Frihedens fuldkomne Lov, det er da et Maal, der betyder noget; naar dette naas, sker der virkelig noget stort.

Nu skulde man maaske slet ikke bruge saa stærke Udtryk, naar Talen er om det foreliggende Forslag til Lov om Stiftsbaandsløsning, men naar jeg har brugt dem, er det ogsaa for at betegne, hvor vanskeligt Frihedsvejen banes selv her i vort lille Land, hvor man ellers skulde synes, der burde være gode Betingelser for, at Frihedstanken paa forskellige Omraader kunde gøre sig gældende.

Allerede for 25 Aar siden havde man, som det ogsaa er nævnt, dette Anliggende fremme her i det høje Ting, idet man den 30. Juni 1922 vedtog Loven om Bispeembeders Besættelse og en Lov om Bispevalg og Adgang til Stiftsbaandsløsning. Det var nok egentlig ikke Meningen, at der skulde have været noget i denne Lov om Stiftsbaandsløsning, men daværende Folketingsmand, Pastor Th. Povlsen, som fra sit Arbejde med Vaalse-Sagen i 1917 havde Erfaringer med Hensyn til, hvad der kunde komme af Vanskeligheder, foranledigede, at Stiftsbaandsløsningen kom med i Drøftelserne, og saa føjede det sig saaledes, at man for at faa Bispevalgloven igennem maatte tage Paragraffen om Stiftsbaandsløsningen med, og det blev saa § 6 i Bispevalgloven af 1922.

Aarsagen til det Forslag, vi nu skal tage Stilling til, er Loven af 4. Juni 1947 om Ændring i Lov Nr. 195 af 16. April 1941 om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken, hvorved der blev givet Kvinder Adgang til paa lige Vilkaar med Mænd at blive beskikket til Præster i den danske Folkekirke.

Ja, dette er jo efter min Tanke et Skridt i den rigtige Retning. Skulde det ikke gælde i Kirken, hvor skulde det saa gælde, at: „Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller fri; her er ikke Mand eller Kvinde; thi alle er vi eet i Kristus Jesus.“

Dersom jeg ikke kendte, hvor vanskeligt det tit har været for Kirkens Mænd at være med til at bane Frihedsvejene ikke mindst paa et saa internt Omraade, som der her er Tale om, saa vilde jeg vanskeligt kunne have forstaaet, at der skulde være et Problem til Stede her. Thi efter at man i Grundloven af 1915 havde lovfæstet Kvindens samfundsborgerlige Ligestilling med Manden, skulde det, synes jeg, have